Рік IV.

САМОХОТНИК

ч. 37/8.

25. I. 1918.

КІШ У.С.С.

Du klana - du bist Militär! Du bist Deserter.
Komm sofort herein!
— Ого ж вже тепер український стрілець
— Waas? Ukraina Schütz - Schütz? Also servus Kamerad!

І так пройшли-минули вже три свята:
Вже проспівали колядок,
Посіяли пашницю діти в хатах,
Дівчата хлопцям щедрівок
Відщедрували вже...

Минули свята, як усе минає!
Коб так минула і війна –
Скорісько так як свято утікає,
Щоб завелася вся юрба
Военних павуків.

Щоб всіх надії не мали основи,
Що зиськів все бажають ще
Із моря сліз, із міліонів крови,
Хай їх надії мир змете
Мов вихор лист сухий!

І всіх, що про военні вищі чини
Думають-мріють ще й тепер,
Хай труд по офіцирських школах злине
На марне – піну мов Дністер
Хай мир цей труд зітре!

Хай прийде час вже корисного труду,
Щоб праця щира і плідна
В вільній Вкраїні для рідного люду
Кипіла пильно лиш одна
Від Сяну по Кавказ!

Щоб не було часу в нас на незгоди,
На доноси і на сварки,
На все лихе, що час безділля родить,
Хай не радіють вороги,
Хай поважають нас!

Із людії

Демо з Текла.

Навіть Текло тепер під знаком мирових переговорів. Тривога тамошки не аби яка. Люципер порозсилав чортів по всій землї, щоби підбурювали воюючих проти мира. Чорти не даремнували! Кажуть, що навіть на миротворчих большевиків вплинули так, що вони, хоч і ще й торочать про мир та вже настроєні воєнно й у воєнному запалї виповіли війну Українї та Донови а в кінцї й конституантї. Ба, ба! Навіть на Вкраїнї вдало ся їм розбудити „ратного духа" й сотворити вкраїнських большевиків, які з Харкова виповіли й собі війну „Центральній Радї".* А хто зна до чого було би дійшло! Може би і Кім У.С.В. вдалося би було їм „наповнити ратним духом," та на біду на-

дійшов „Йордан" і коли всї води на Вкраїнї покропили „свяченою" й усї чорти мусїли на той час утїкати з України. Та не всї встигли в час втекти. Багато з їх у скрутї повскакували в собак у собачому раї. Через це на кошових собак напав лєдзь і вони ні з цього ні з того стали кидати ся на людей. А з того, само собою, прийшло до „кошо-вої стрілянини", а з й до ще „біль-шої мотанини". Було повно гуку-стуку, а чортам це все на руку. З цього сподїють ся вони, що деле-гації, що саме відїхали „во свояси", мимо обіцянки, не вернуть уже до Береста. Видно це також із цього, що вкраїнська делегація в очах львівських Лехів перемінила ся в посольство від татарського хана, що їхало з „упоминками" до корони польскиї чи то пак до „найдостойнїй-

[шеї

Ради Регенційної. В „упоминку" нам привезли
„Галицію" „Холмщину" та „Волинь". Найясніщі-
ми Кухаржевський, найяснійший біскуп Како-
вскі і найяснійший Любомірскі їздили вже
навіть до Відня й Берлина подякувати за
„упоминки". Дорогою на доказ всім неві-
руючим, що вони справді „найяснійші"
пустили вони з себе таку ясність, що спаль-
ний віз, що в йому вони їхали, аж тричі
займав ся полумінно. А тим часом у Ко-
мі У.Ч.В. назбірала ся нових борців
за волю Вкраїни така сила, що в Комі
не стало для їх штанів ні місця й тому
рішено „на гвалт" переробляти старі штани
на нові а заразом анектувати для У.Ч.В.
й село Кіївець. Як зачувати Кіївець має
стати столицею новопрокламованої стрілець-
кої републики. Доказом того хочби ще,
що саме тепер підсусідили ся до У.Ч.В.
й ляцькі „легіони", що день у день вправ-
ляють ся в стрілянні з гармат. Мабуть

готовлять ся до розправи з гайдамацьким кодлом." Бачите ж їх наповнили чорти „ратним духом". Ось що то чортяка не зможе! Правда, кажуть, що де чорт не може там бабу пішле. Значить і чорт не все може. Тому то мабуть до Коша раз у раз прибуває бабів. От так замість про Пекло розписав ся я вам про земські справи, та все це теж чортівська робота, тож вибачайте.

Про козака та злющу собаку.
[Народня казка]

Їде собі козак на коні. Їде степом, їде лісом аж приїздить у город. Плечі в його здоровенні, жупан червоний аж за очі хапає. Їде собі, земля дудонить, аж любо глянути, з всім князь. Аж гульк, вибігає злюща собака. На ймення їй Вольф. Давай і лаятися: „А куди це ти сякий такий — я тебе з'їм!" „Я задавлю тебе як муху" відказує козак." „Так гаразд,

стрібуємо, чи є гороно!" Собака най-
жила ся, так і стала заміркатись. Як не
візьме козак пістолю як не стрельне аж
по городу гомоном понесло. Собака за-
метушила ся й чкурнула на стрих.

Так то все буває, коли собака
козака зневажає.

Прес звіжки.

Стріл. Непосидючий: Пане полковнику,
стр. Непосидючий просить слухняно о пе-
ренесення його до війська.

Полковник: Невільно!

Стр. Н: В такому разі прошу слухняно
вислати мене в поле.

Полк: Також невільно! Піде пан че-
тарь, пан хорунжий і всі инші, то-
ді підеш і ти. Ми поодиноко дурнів
у поле не висилаємо.

Вот,
мовляв, і шту-
ка! Або ро-
бити щось
велитнього
або зовсім
ніщо

?

Із мистецтвом
мовляв треба
гостро!

Ворог і свій.

Ото раз один стрілець
На пирогах в свата
Та зайшов у словний [спор]
Тяжко відгадати:
Вчому ворог й вчому
Бдять ся зсобою? [свій]
Думав: будеш, свате, мій,
Крутить головою
Та не думав довго сват:
„Ворог все рабує,
„Свій" що очі захотять
Зараз „реквірує"

Само собою
не Руданський

Курець.

Батько Чум-чи-маха: Гей, хто дасть мені закурити! Страх курити хочеться.
Грубий десятник: Найкраще, старий, перестань курити. Тільки за тютюн продовжуємо війну.
Батько Ч: А хтож тобі казав, що я курю тютюн!

Вияснив.

Стр. А. Чому називали в нас мундір однострої?
Стр. В: Тому, що стрілець може мати тільки один мундір, або инакше один стрій.

ТАБОРНЯК.

На бараках не було ще.
Вечір. Ніч заходить
І поволи за собою
Сон крилатий водить
Тра-тра-та-та, ті-та, [ті-та!]
Трубка залунала
І як стій біля арешту
Купка стрільців стала.
Це „часові" (чи як кажуть
Дижурні сотенні)
А за ними таборняків
Ряди предовжені
„Пресумчено голошує
Булавний часовий,
В булаві пять стрільців має
Арешт таборовий!"
„Деж вони?" „Стоять за мною
„Я лиш трьох тут бачу!" [ею."]
„Один хорий." „А деж другий?
Певно десь лайдачить!"

„Другий.. другий.. що до чорта!
Що то за порядки,
Що за служба?! Вам здає [ть ся]
Що ви в нені-матки"?
О, не в мене так, панове,
Зі мною не жартіть!
Зараз його тут привести
Й відставить на варту"!
„Це річ неможлива! — каже
„Кайзерка часовий
„Як?! То бунт! Непослух
І „кравал" головний!" [власний!]
Та Кайзерка не злякався,
Дай мовить сміло:
„Славний пане інтекційний,
Вислухайте діло!"
То не бунт ані непослух
Ані дезертерка,
Бо тим другим таборяком
То я сам — Кайзерка.
Скомпонованим

Із Псубратової гостинниці.

Гість зі Львова: Куба, скажіть мені, що то, коли тільки я до вас загощу, все як не борщ то капуста, як не капуста то борщ? Самі кваси!

Куба: Ви сами собі винні.

Гість: Якто?!

Куба: Чогож приїздите все тоді, коли Псубрат має „кацензимер".

Гість: Алеж я що тижня є в Коші, а часто й двічі в тиждень.

Куба: Ручу вам, що Псубрат заординовує борщ або капусту тільки на свій „кацензимер".

„Мемуари."

Телефоніст У.С.С.: Справді цікаво було би прочитати мемуари, котрої небудь із наших артисток-акторок.

Композитор Хрещенко: Це була би річ справді оригінальна вже від самого заголовка.

Тов. Ж. С.: Чому вже від заголовка?
Комп. Х.: Бо вже сим заголовок не мігби звучати **денник** тільки хиба **нічник**.

Скоморошенко

Новинки.

— Зміна редакційного льокалю. У послідньому році перенесла ся редакція „Самохотника" до нового льокалю в Черниці. Адміністрація остає надальше в Пісочній. Так само й експедиція та друкарня. Так що, каль в Пісочній як і в Черниці „Самохотник" поки що не купив іще тільки винаймає.

— Важне літературне відкритє. Можемо поділити ся з нов. читачами радісною вісткою, про важне літературне відкритє. А саме пісочанська дітвора граючи ся біля заклятої „мошни" вишпортала там старий папір списаний кирилицею вгорнений в три пера. Деякі учені здогадують ся, що це не пера а старинні стрілки. Булаби

ує подібність з „короледворським рукописом
ським, як звісно, найдено в вязці старій. Від
найдений тепер рукопис містить: „Слово
о пълку Ярматеєву на Чьрницу-градъ." Описує
ся там як князь Гарматій*) вирушив із
своєю дружиною походом на кріпость
Черницю. Полонив там грізного Касим-
Драба та вертав в Тісочну. Коло „закля-
тої могили" заступив йому дорогу геть-
ман кріпости Калєдін**) і відбив
Касим-Драба. Гарматій ледви спас
життя. Мова „слова" нагадує мову „
Слово о полку Ігореві". Навіть цілі
місця наче живцем взяті від нього.
Деякі вчені як пр. проф. Колесо здога-
дують ся, що автор „Слова о полк. Ігор."
взорував ся на „Слові о полк. Арматеїв. Інші

*] Рід кн. Гарматія виводять генеальоги від Йосифа
Ариматеї а не як дехто думає від гармати.
Наше „слово" дає саме на це доказ бо пише
раз Арматей а раз Гарматей.
**] Помилка: має б. Калійка.

вчені твердять зовсім противно. Папір і почерк тексту пізніші: вказують на XVIII ст.

— Ще одно відкриття. Після найновійших історичних дослідів ред. „Українського Слова" в VIII. ст. панував в галицько-володимирській державі князь Лев. А князь Корятович сидів в Ужгороді а не в Мукачеві. [Диви „Укр. Слово" з 27. I. 1918. ч. 19 (814) в статті „Знемогаючий брат".

Телеграми.

— Берестє [Інтернац. бюро „Лапай, муки]. Як довідуємо ся Українська Народна Република згодила ся прийняти в свій склад галицьку Україну однаке без галицьких політиків. Вони мають остати в Австрії на ц. к. австрійські „жолді".

Мирова загадка

Гейже, люде, подумайте,
Подумайте, угадайте
Що то є: мир вобіймає
А в світ його не пускає.
Хоч вже навіть обіцяло,
Але доси нам не дало.
Назадгузь його лиш взяти,
Будем зараз мир гоймати.

(Відгадка в слїдуючім числї)

ОПОВѢСТКЪ,

Одинока нагода прикрасити хату архитвором малярства і то за дешеві гроші! Архитвір представляє жидів як молять до місяця. Кождий жид по 3 Кор. жидївка 1 К., місяць 2 К. Земля і небо задурно. Всї жиди признають ся до укр. народности. Оглядати в „Тсуґратовій Гостинници".

Ціна цього подвійного числа 60 сот.